

Natuurrijk Tespelduyn

Tespelduyn heeft niet alleen golfplezier hoog in het vaandel staan, maar ook duurzaamheid. Beide ambities zorgen ervoor dat de baan er altijd goed verzorgd en prachtig uitziet. We noemen dat **Natuurrijk Tespelduyn**. Veel golfers genieten dan ook niet alleen van het golfen, maar ook van de mooie gevarieerde natuur rond de baan. In 2019 zal elke maand een golf(st)er uitleggen wat **Natuurrijk Tespelduyn** betekent en welke wensen er nog leven.

Wie?

Wil Duivenvoorde bijt de spits af. Ze is de vrouw van Piet Duivenvoorde en de moeder van Peter Duivenvoorde. Ze golft drie keer per week en is trots op de natuur op Tespelduyn. Ze kan intens genieten van de bloeiende rododendrons, de vijvers met de prachtige waterplanten en het uitzicht op de bollenvelden.

Hoe lang ken je Tespelduyn al?

Wil is bijna geboren op de golfbaan. Haar ouders woonden in 1943 op Tespellaan 5. De rechterkant van het dubbele huis als je van de Herenweg de hoek om komt, bij de afslag van hole 8.

De foto bij binnenkomst van het restaurant getuigt van die familiehistorie.

Hole 7, 8 en 9 waren oorspronkelijk bollenvelden, waar haar familie op werkte.

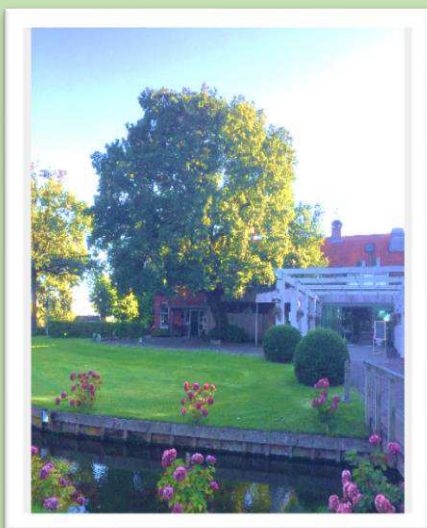
Ze kent de Terp bijvoorbeeld nog als een stuk bos. Ze heeft de stortplaats nog in bedrijf meegemaakt, de strijd om die gesloten te krijgen en de transformatie naar de huidige Terp, die nu één van de parels van Tespelduyn is.

In 1975 hebben Piet en Wil een huis met schuren op het latere golfterrein gekocht. Ze hadden daar onder andere een taugé-kwekerij. En ze hielden schapen.

Met z'n tweeën hebben ze uiteindelijk ook aan de wieg van de golfclub gestaan. Zie deze link (<https://youtu.be/bVWQliVZ-tM>). Hun oude huis is nu het restaurant en kantoor.

Het mooiste plekje op Tespelduyn?

Het mooiste plekje op Tespelduyn is voor Wil de duinvallei in het oude duinbos, wat nu Parkhole 2 is. Het is één van de oudste duinvalleien van de streek. Daar heeft ze vele uurtjes spelend doorgebracht, hollend door het struikgewas, midden tussen vogels, konijnen en bramen. In het begin was het eigenlijk niet openbaar toegankelijk, maar daarom des te leuker om er toch heen te gaan. Het was een ideale speelplek, ook later voor haar eigen

kinderen. Nu is het nog steeds een oase van rust, een open plek omzoomd door de bomen, meestal uit de wind. Met een beetje zon een ideale plek om vogels te spotten en tussen de struiken bosplanten en paddenstoelen te vinden. Ook vind je daar in het voorjaar tegenwoordig allerlei bollen, die doen denken aan de bollenvelden, die de streek domineerden. In de winter kun je de duinwallen nog goed zien.

Een andere mooie plek is de grote eik bij het restaurant. Volgens Wil de mooiste eik van de Bollenstreek. Eentje om trots op te zijn. Wil heeft hem dan ook ooit genomineerd voor de mooiste boom.

Hij hoorde altijd al bij het huis. Het zou fijn zijn als hij behouden kan blijven voor de toekomst.

Een bijzondere natuurervaring?

Wil kan er nog om glimlachen. Jaren geleden hadden ze als gezin een barbecue op het gras voor het huis. Er liepen in die tijd veel konijnen op Tespelduyn. Er liepen dus ook kleine jonge konijntjes tussen.

Op een gegeven moment hoorden ze een akelig gekrijs. Gealarmeerd keken ze op en zagen een reiger met een konijntje in zijn bek staan. Door het rumoer liet de reiger van schrik het konijntje los. Eind goed al goed zou je denken. Maar nee hoor. In een oogwenk had de reiger het konijntje weer te pakken, vloog ermee naar de dichtstbijzijnde sloot en hield het konijntje, stevig in zijn snavel geklemd, onder water tot het dood was. Daarna vloog hij er doodgemoedereerd mee weg. Ja, dat is ook een bijzondere natuurervaring. Natuur kan ook wreed zijn.

Wat zou er moeten veranderen?

Eigenlijk niets. Wil en Piet hebben in al die jaren veel energie gestopt in de ontwikkeling van het Landgoed. Wil vertelt hoe ze het huis hebben opgeknapt en langzamerhand de oude bollenschuren afgebroken.

Daarna was de omgeving aan de beurt. Vijvers werden aangelegd, de plantencollectie werd gestaag uitgebreid en paden aangelegd. De schapenwei werd gazon, de bomen en struiken werden gesnoeid, zichtlijnen kregen vorm. Het geheel werd langzamerhand een landgoed met allure.

En toch lijkt het, als je er woont, minder bijzonder volgens Wil. Misschien komt dat omdat je er dagelijks doorheen loopt, het wordt "gewoon".

Nu ze verhuisd zijn, is haar beleving anders geworden. Wil kijkt nu meer met de blik van een buitenstaander. En dat betekent dat ze nu bijvoorbeeld enorm kan genieten van de bloeiende Rododendrons, de Waterlelies in de vijvers, het uitzicht vanaf het terras. "Wat is het hier mooi" denkt ze dan. "En wat fijn dat nu ook andere mensen hiervan kunnen genieten". Ze is blij met de openstelling van het terrein en trots op het resultaat.

Nee, veranderen is minder belangrijk dan behouden wat er nu is. Wil hoopt dat iedereen de natuurwaarde van Tespelduyn ziet en mee wil werken om die te behouden. Zij vindt [Natuurrijk Tespelduyn](#) ook voor de toekomst van groot belang.

Maud van der Veen